

Серце прикладами змолочено,  
Очі жахами обезвічено,  
У горлі джин німий гніздиться,  
У мозок преться божевілля.

І все ж — вставай, моя ти сило,  
З землі рвонися одчайдушно,  
Чи вже там світ, чи тьма кромішна,  
Дарма, вставай, як повставала  
Не раз було у давні давна.

Угорцю гордому не вділять  
Всі сто раїв і триста пекол  
Кращої долі, аніж бути  
Людиною в нелюдськості,  
Мадяром в гнаному мадярстві,  
Воскреслим — і затято мертвим.

Шляхами, битими страхами,  
Верхами, що мене манили,  
Я сновидав серед кошмарів:  
Яка біда на нас упала,  
Який буває Бог безсилий!

Тепер той мрець повинен жити,  
Той мученик і страстотерпець  
З душею, що ледь-не-ледь мріє.  
Скарби, що вороги нам крадуть,  
Він в серці враженім складає  
І виглядає кращих днів.

Я всі жалоби розумію,  
За все Прийдешнє потерпаю

(Хоч то воскреслому й не личить),  
За рід, що йде врозбрід, мордуюсь.

Душа ятриться, кровоточить,  
Одно мені, одно на думці:

Серце прикладами змолочено,  
Очі жахами обезвічено,  
У горлі джин німий гніздиться,  
У мозок преться божевілля...  
А я живу й кричу за інших:  
Людина я в нелюдськості!